

[Prima Pagină](#) > ... > [Proceduri Judiciare](#) > [Cauze Civile](#) > [Obținerea Probelor](#) > [Poland](#)

Obținerea probelor

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Polonia

1 Sarcina probei

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

Aspectele referitoare la probe și la cercetarea judecătorească sunt reglementate în principal de articolul 6 din Codul civil din 23 aprilie 1964 (denumit în continuare „Codul civil”) și de articolele 227-315 din Codul de procedură civilă din 17 noiembrie 1964 (denumit în continuare „Codul de procedură civilă”).

În conformitate cu articolul 6 din Codul civil, sarcina de a dovedi un fapt îi revine persoanei care invocă consecințele juridice care decurg din acest fapt. Prin urmare, sarcina de a dovedi anumite fapte îi va reveni reclamantului, iar sarcina de a dovedi alte fapte, pârâtului.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

În conformitate cu articolul 228 din Codul de procedură civilă, nu este necesară dovedirea faptelor care sunt de notorietate publică. Nu este necesar să se dovedească fapte despre care sunt în general disponibile informații și fapte cunoscute din oficiu de instanță, dar instanța trebuie să atragă atenția părților asupra acestora. Nu este necesară nici dovedirea faptelor recunoscute de partea adversă în cursul procedurii, în cazul în care recunoașterea acestora nu suscită nicio îndoială (articolul 229 din Codul de procedură civilă). În cazul în care o parte nu își exprimă punctul de vedere cu privire la afirmațiile părții adverse cu privire la fapte, atunci, având în vedere rezultatul audierii în ansamblul său, instanța poate să considere faptele respective ca fiind recunoscute (articolul 230 din Codul de procedură civilă). În conformitate cu articolul 231 din Codul de procedură civilă, instanța poate considera că faptele relevante pentru soluționarea litigiului au fost stabilite în cazul în care această concluzie poate fi trasă din alte fapte stabilite.

Prezumțiile stabilite prin lege (prezumții legale) sunt obligatorii pentru instanță; acestea pot fi însă respinse ori de câte ori legea nu exclude acest lucru (articolul 234 din Codul de procedură civilă).

În conformitate cu legislația actuală, nu există prezumții legale irefragabile în Polonia, și anume prezumții care nu pot fi respinse. Cu toate acestea, anumite prezumții legale pot fi respinse numai în cadrul unor proceduri separate – de exemplu, prezumția că o persoană a decedat la data stabilită în hotărârea prin care s-a pronunțat decesul, prezumția că minorul aparține soțului mamei sau prezumția că persoana în privința căreia s-a declarat că a dobândit succesiunea este, de fapt, moștenitorul. Constatarea unei hotărâri penale definitive privind săvârșirea unei infracțiuni nu poate fi repusă în discuție decât în cadrul unei proceduri de contestare a acestei hotărâri.

Alte prezumții legale pot fi respinse prin probe contrare în cadrul aceleiași proceduri. De exemplu, prezumția de bună-credință, prezumția potrivit căreia copilul s-a născut în viață, prezumția de nelegalitate a unui act care amenință bunăstarea personală, prezumția de egalitate între cotele coproprietarilor unui bun comun, prezumția că debitorul a acționat știind că au fost prejudiciați creditorii, prezumția potrivit căreia contribuțiile asociaților

societății de drept civil sunt egale, precum și prezumția conform căreia ceea ce este atestat într-un act autentic este adevărat.

În conformitate cu articolul 233 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, instanța evaluează, pe baza propriei sale convingeri și pe baza unei analize cuprinzătoare a probelor colectate, importanța refuzului părții de a prezenta probe sau a obstacolelor în calea executării acestora care contravin deciziei instanței. Astfel, în practică, instanța poate considera că sarcina probei contrare este transmisă unei părți al cărei comportament face dificilă dovedirea unui anumit fapt, cu alte cuvinte că acest fapt nu a avut loc.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența aceluia fapt?

În cadrul procedurilor civile se aplică principiul libertății de apreciere a probelor (articolul 233 din Codul de procedură civilă), conform căruia instanța evaluează fiabilitatea și forța probantă a dovezilor în funcție de convingerea sa intimă, pe baza unei examinări complete a probelor colectate. Pentru a-și întemeia hotărârea pe existența unui anumit fapt, instanța trebuie să se asigure că acest fapt s-a produs efectiv.

În mod excepțional, în procedurile civile, convingerea că este probabil să se fi produs un fapt poate fi suficientă. Acest lucru este valabil în situațiile în care legea impune doar un *fumus boni iuris* și nu o dovadă a faptului (articolul 243 din Codul de procedură civilă). *Fumus boni iuris* este prevăzut în procedura civilă ca fiind suficient pentru a se pronunța, de exemplu, cu privire la acordarea unei garanții, la intervenția unui intervenient accesoriu în cadrul procedurii sau la suspendarea executării imediate a unei hotărâri pronunțate într-o cauză judecată în lipsă.

2 Strângerea probelor

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?

Instanța poate admite probe care nu au fost indicate de o parte (articolul 232 din Codul de procedură civilă), dar în procedurile contencioase acest lucru este excepțional și este la latitudinea instanței. Acest lucru nu este valabil în anumite situații din cadrul procedurilor necontencioase în care legea prevede posibilitatea de a iniția o procedură din oficiu (de exemplu, în materia răspunderii părintești sau a tutelei) sau în cazul în care legea impune instanței să stabilească din oficiu anumite fapte (de exemplu, în cadrul unei proceduri de declarare a succesiunii, instanța examinează din oficiu care este moștenitorul). Într-un astfel de caz, instanța este obligată, în practică, să accepte probe din oficiu, în lipsa unor probe suficiente furnizate de părțile la procedură.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

Instanța nu este obligată să țină cont de cererea de probe. Probele furnizate de o parte pot fi admise sau omise. Atât omiterea probelor, cât și acceptarea acestora necesită emiterea unui ordin [articolul 235² alineatul (2) și articolul 236 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Se face o excepție pentru documentele din dosarul cauzei sau din anexele la acestea. Un astfel de document reprezintă un element de probă fără o hotărâre separată – instanța trebuie să pronunțe o hotărâre numai dacă dorește omiterea acestuia (articolul 243² din Codul de procedură civilă). La pronunțarea unei hotărâri privind admiterea probelor, instanța indică probele și faptele care trebuie dovedite și, dacă este necesar și posibil, data și locul cercetării judecătorești.

Instanța nu este obligată să respecte hotărârea sa de a admite sau de a omite probele și poate, după caz, să o anuleze sau să o modifice [articolul 240 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

În conformitate cu articolul 235² din Codul de procedură civilă, instanța poate, în special, să omită probele:

- a căror punere în aplicare este exclusă printr-o dispoziție din cod;

- prin care se urmărește dovedirea unui fapt necontestat, lipsit de relevanță pentru soluționarea litigiului sau dovedit, astfel cum susține reclamantul;
- care nu sunt adecvate pentru a demonstra faptul în cauză;
- imposibil de furnizat;
- prin care se urmărește doar prelungirea procedurii
- și în cazul în care cererea nu menționează probele într-un mod care să permită furnizarea acestora sau nu specifică faptele care trebuie dovedite, iar partea nu a remediat această omisiune în pofida cererii.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

Printre mijloacele de probă se pot număra, în special:

- documente care conțin text și permit identificarea emitenților lor (articolele 243¹-257 din Codul de procedură civilă);
- depozițiile martorilor (articolele 259-277 din Codul de procedură civilă);
- avizul expertului (articolele 278-291 din Codul de procedură civilă);
- inspecție vizuală (articolele 292-298 din Codul de procedură civilă);
- audierea părților (articolele 299-304 din Codul de procedură civilă);
- testarea grupei sanguine (articolele 305-307 din Codul de procedură civilă);
- documente care conțin o imagine sau o înregistrare sonoră (articolul 308 din Codul de procedură civilă).

Această listă nu este exhaustivă – procedura civilă poloneză permite utilizarea altor mijloace de probă decât cele menționate în mod expres în lege (articolul 309 din Codul de procedură civilă).

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

De regulă, martorii depun mărturie verbală în cadrul audierii. Martorul care nu se poate înfățișa atunci când este citat din motive de boală, handicap sau din cauza unui alt obstacol insurmontabil este audiat la reședința sa (articolul 263 din Codul de procedură civilă). Instanța poate decide ca martorul să depună mărturie în scris (articolul 271¹ din Codul de procedură civilă). În acest caz, martorul este obligat să prezinte instanței textul mărturiei în termenul stabilit de instanță. Martorii cu deficiențe de vorbire și de auz depun mărturie în scris sau cu ajutorul unui expert [articolul 271 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. În cazul în care martorul nu se înfățișează fără motive justificate, instanța va dispune amendarea martorului și va emite o nouă citație; în cazul în care martorul nu se înfățișează nici de această dată, instanța va aplica o amendă suplimentară și poate dispune ca martorul să fie obligat să se înfățișeze în instanță [articolul 274 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

În conformitate cu articolul 266 din Codul de procedură civilă, înainte de audiere, martorul este informat cu privire la dreptul său de a refuza să depună mărturie și la răspunderea penală pentru mărturie mincinoasă (articolul 266 din Codul de procedură civilă). Înainte de audiere martorul depune următorul jurământ: „Înțelegând importanța spuselor mele și obligațiile mele legale, depun jurământ solemn că voi spune adevărul și că nu voi ascunde niciun fapt de care am cunoștință.” Un martor care depune mărturie în scris depune jurământul prin semnarea acestui text.

Atunci când depune mărturie orală, martorul începe prin a răspunde întrebărilor instanței, indicând ceea ce știe cu privire la cauză și sursa cunoștințelor sale, după care părțile îi pot adresa întrebări [articolul 271 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

Martorii ale căror mărturii se contrazic pot fi confrunțați (articolul 272 din Codul de procedură civilă).

Audierea unui martor cu ajutorul dispozitivelor tehnice care permit desfășurarea acestei acțiuni de la distanță depinde de decizia instanței, care evaluează dacă natura probelor împiedică sau nu acest lucru [de exemplu, din cauza caracteristicilor personale ale martorului; articolul 235 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. Într-un astfel de caz, martorul ar trebui să fie prezent în incinta unei alte instanțe sau în închisoare sau în detenție atunci când este privat de libertate, astfel încât audierea să poată fi transmisă între instanța care conduce procedura și locul în care este prezent martorul. La locul în care se află persoana privată de libertate participă la procedură un reprezentant al administrației penitenciarelor sau a centrului de detenție, un agent, dacă este

cazul, și un interpret, dacă este numit [articolul 151 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Este de competența instanței să decidă dacă raportul de expertiză va fi prezentat verbal sau în scris [articolul 278 alineatul (3) din Codul de procedură civilă]. Fiecare aviz trebuie să includă o expunere de motive (articolul 285 din Codul de procedură civilă). După prezentarea avizului, instanța poate solicita completarea orală sau în scris a avizului sau o explicație a acestuia, precum și un aviz suplimentar din partea acelorași experți sau a altor experți (articolul 286 din Codul de procedură civilă).

În cazul în care cercetarea judecătorească se efectuează prin intermediul unui judecător desemnat sau al unei instanțe solicitate, instanța poate lăsa alegerea unui expert la latitudinea judecătorului desemnat sau a instanței solicitate [articolul 278 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Până la finalizarea activității expertului, o parte poate solicita ca expertul să fie exclus pentru aceleași motive pentru care se poate solicita excluderea unui judecător [articolul 281 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

Un expert poate refuza să emită un aviz pentru aceleași motive pentru care martorii pot refuza să depună mărturie (articolele 280 și 261 din Codul de procedură civilă). Un expert care nu este înscris pe lista experților judiciari depune jurământ.

Instanța poate dispune ca dosarul cauzei sau obiectul inspecției să fie prezentat expertului în măsura în care este necesar și să dispună ca acesta să fie prezent sau să participe la cercetarea judecătorească (articolul 284 din Codul de procedură civilă).

În cazul neprezentării nejustificate, al refuzului nejustificat de a depune jurământ sau de a prezenta un aviz sau în cazul al întârzierii nejustificate în prezentarea unui aviz, instanța poate dispune amendarea expertului, dar nu poate dispune obligarea expertului să se prezinte în instanță (articolele 287 și 289 din Codul de procedură civilă).

Instanța poate accepta probe dintr-un aviz întocmit în numele unei autorități publice în cadrul unei alte proceduri prevăzute de lege. articolul 278¹ din Codul de procedură civilă].

Orice persoană care are obligația de a face acest lucru în temeiul unui ordin judecătoresc trebuie să prezinte, la locul și ora specificate, orice document deținut de aceasta și care dovedește un fapt relevant al cauzei, cu excepția cazului în care documentul conține informații confidențiale [articolul 248 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Numai persoanele care, în ceea ce privește faptele discutate în document, ar avea dreptul de a refuza să depună mărturie în calitate de martor sau care dețin documentul respectiv în numele unui terț care, din aceleași motive, ar avea dreptul de a formula obiecții la depunerea înscrisului în cauză pot fi scutite obligația de mai sus. Cu toate acestea, inclusiv în acest caz un refuz de a prezenta documentul este inacceptabil în cazul în care titularul acestuia sau partea terță sunt obligate să procedeze astfel în legătură cu cel puțin una dintre părți sau în cazul în care documentul este eliberat în interesul părții care solicită obținerea de probe. În plus, o parte nu poate refuza să prezinte un document în cazul în care daunele la care s-ar expune partea respectivă prin depunerea înscrisului constau în pierderea procesului [articolul 248 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

Nu există niciun motiv pentru a accepta o ierarhie formală a mijloacelor de probă din punctul de vedere al fiabilității și al forței acestora. Ca regulă generală, instanța este liberă să evalueze probele. Cu toate acestea, în măsura prevăzută de lege, documentele trebuie să constituie o dovadă suficientă a anumitor fapte.

Documentele oficiale întocmite în forma prevăzută de autoritățile publice desemnate în acest scop și de alte organisme ale statului în cadrul activităților lor, precum și de alte entități care intră în sfera sarcinilor de administrație publică care le sunt încredințate prin lege constituie dovada a ceea ce a fost certificat oficial în cadrul acestora (articolul 244 din Codul de procedură civilă). O parte care neagă veridicitatea unui act autentic sau susține că declarațiile făcute de autoritatea de la care provine actul autentic sunt incorecte trebuie să furnizeze dovezi în acest sens (articolul 252 din Codul de procedură civilă). Un document sub semnătură privată întocmit în scris sau în format electronic dovedește că persoana care l-a semnat a făcut declarația cuprinsă în document (articolul 245 din Codul de procedură civilă). În cazul în care o parte contestă veridicitatea unui document sub semnătură privată sau susține că declarația persoanei care l-a semnat nu provine de la persoana respectivă, aceasta trebuie să facă dovada în acest sens. Cu toate acestea, în cazul în care litigiul se referă la un

document sub semnătură privată emis de o altă persoană decât partea adversă, veridicitatea actului trebuie dovedită de partea care dorește să îl utilizeze (articolul 253 din Codul de procedură civilă).

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

Nu, cu excepția cazului în care legea impune utilizarea unei forme speciale pentru încheierea unui anumit contract, posibilitatea de a dovedi încheierea contractului respectiv prin alte mijloace de probă decât documentul contractual este limitată în mod considerabil. O persoană care nu a acționat în mod corespunzător este sancționată cu un dezavantaj procedural sub forma unei limitări a posibilității de a prezenta probe. În cazul în care o lege sau un contract impune ca un act juridic să fie în scris, probele provenite de la martori sau de la audierea părților într-un litigiu între părțile la actul respectiv sunt admisibile dacă se referă la faptul că documentul care însoțește actul a fost pierdut, distrus sau luat de un terț și, în cazul în care forma scrisă era rezervată exclusiv în scopuri probatorii, și în cazurile prevăzute în Codul civil [și anume în cazul altor litigii decât cele dintre comercianți, dacă ambele părți sunt de acord, dacă consumatorul solicită acest lucru într-un litigiu cu vânzătorul ori furnizorul sau dacă faptul că actul juridic a fost încheiat se dovedește a fi plauzibil prin intermediul unui document; articolul 246 din Codul de procedură civilă, articolul 74 alineatele (2) și (4) din Codul civil]. În mod similar, probele provenite de la martori sau din audierea părților împotriva sau asupra conținutului unui document care conține un act juridic pot fi acceptate între părțile la actul respectiv numai dacă nu conduc la eludarea formei rezervate, sub sancțiunea nulității, și în cazul în care, având în vedere circumstanțele specifice ale cauzei, instanța consideră că acest lucru este necesar (articolul 247 din Codul de procedură civilă).

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

Da.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Soții părților, ascendenții, descendenții, frații/surorile și rudele de aceeași linie sau grad, precum și persoanele aflate într-o relație de rudenie prin adopție, pot refuza să depună mărturie. Dreptul de a refuza depunerea mărturiei continuă, de asemenea, după încetarea căsătoriei sau a relației de rudenie prin adopție. Cu toate acestea, refuzul de a depune mărturie nu este permis în materie de stare civilă (de exemplu, stabilirea sau refuzul filiației unui copil, anularea căsătoriei, adopția și desfacerea adopției, declararea decesului), cu excepția cazurilor de divorț [articolul 261 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

De asemenea, martorul poate refuza să răspundă la întrebarea adresată în cazul în care mărturia martorului ar putea să îi expună pe acesta sau pe rudele sale menționate mai sus la răspundere penală, dezonoare sau prejudicii materiale grave și directe sau dacă mărturia ar putea constitui o încălcare a secretului profesional esențial. În plus, membrii clerului pot refuza să depună mărturie cu privire la faptele care le-au fost aduse la cunoștință prin spovedanie [articolul 261 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

În cazul unui refuz nejustificat de a depune mărturie sau de a depune un jurământ, instanța, după examinarea tuturor părților prezente cu privire la validitatea refuzului, impune o amendă martorului. Indiferent de amenda sus-menționată, instanța poate să rețină martorul pentru o perioadă de până la o săptămână. Instanța eliberează martorul din detenție dacă acesta depune mărturia sau jurământul sau dacă cauza sa a fost soluționată de o instanță unde a fost admisă proba cu martorul respectiv (articolul 276 din Codul de procedură civilă).

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Da. Persoanele care se află în imposibilitatea de a percepe sau de a comunica ceea ce percepe nu pot fi martori [articolul 259 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Încetarea cauzelor respectivei imposibilități poate conduce la ridicarea interdicției de a depune mărturie. Simplul fapt al unui tratament psihiatric sau al unei incapacități nu interzice în mod automat interogatoriul. De asemenea, nu există o limită de vârstă de la care se consideră că un copil este în măsură să perceapă și să comunice ceea ce percepe. Audierea unui copil depinde, prin urmare, de capacitățile sale individuale și de gradul său de dezvoltare. În cazurile conjugale, legea prevede limitări în ceea ce privește audierea în calitate de martori a minorilor cu vârsta mai mică de 13 ani și a rudelor pe linie descendentă cu vârsta mai mică de 17 ani (articolul 430 din Codul de procedură civilă).

În plus, există o normă generală conform căreia nicio persoană nu poate fi audiată în aceeași cauză o dată în calitate de martor și o dată în calitate de parte. Prin urmare, reprezentantul legal al părții poate fi audiat în contextul audierii părților și nu în calitate de martor [articolul 259 alineatul (3) din Codul de procedură civilă]. Reprezentantul unei părți poate fi audiat în calitate de martor, doar că, în acest caz, acesta ar trebui să numească un înlocuitor pentru audiere și, imediat după depunerea mărturiei, să pună capăt împuternicirii. Coparticipanții nu pot fi martori [articolul 259 alineatul (4) din Codul de procedură civilă].

Personalul militar și funcționarii publici care nu au fost exonerati de obligația de a păstra secrete informațiile identificate ca fiind „clasificate” sau „confidențiale” nu pot depune mărturie în cazul în care mărturia acestora ar implica încălcarea secretului respectiv [articolul 259 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Un mediator nu poate fi martor în ceea ce privește faptele de care a luat cunoștință în cursul medierii, cu excepția cazului în care părțile îl exonerează de obligația de a păstra secretul medierii (articolul 259¹ din Codul de procedură civilă).

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

Un martor este audiat de instanță. Președintele completului de judecată verifică mai întâi identitatea martorului, informează martorul cu privire la răspunderea penală pentru depunerea unei mărturii mincinoase și consemnează jurământul depus de martor. Martorul începe să depună mărturie răspunzând întrebărilor adresate de președintele completului de judecată cu privire la ceea ce cunoaște în cauză și la sursa cunoștințelor sale, iar apoi ceilalți judecători și părțile îi pot adresa întrebări [articolul 271 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Președintele completului de judecată le dă cuvântul pentru a adresa întrebări și le poate lua cuvântul în cazul în care abuzează de acest drept și anulează întrebarea în cazul în care consideră că este inadecvată sau inutilă (articolul 155 din Codul de procedură civilă). Martorul nu poate părăsi sala înainte de a obține permisiunea președintelui completului de judecată [articolul 273 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

3 Evaluarea probelor

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Dreptul polonez nu prevede o interdicție generală împotriva utilizării probelor obținute în mod ilegal în cadrul procedurilor civile. Jurisprudența instanțelor și opinia doctrinei nu sunt coerente. Opinia predominantă este că instanța ar trebui să evalueze de la caz la caz interesul juridic care ar trebui să fie mai bine protejat: dreptul încălcat prin obținerea de probe sau dreptul la o cale de atac. În consecință, deși probele obținute ca urmare a unei infracțiuni ar trebui, în principiu, să fie ignorate ca inadmisibile, acest lucru nu se aplică în mod necesar probelor obținute prin încălcări minore ale legii (de exemplu, încălcarea interesului personal sub forma dreptului la viață privată), mai ales în cazul în care acceptarea probelor implică un interes public important.

Ca regulă generală, probele sub forma unei înregistrări a unui interviu la care a participat partea care solicită obținerea de probe sunt admisibile, chiar dacă înregistrarea a fost efectuată fără cunoștința și consimțământul interlocutorului.

În orice caz, dacă probele au fost obținute ca urmare a unei infracțiuni (astfel cum s-a stabilit printr-o condamnare definitivă), acestea pot fi luate în considerare de către instanță ca temei pentru redeschiderea procedurii [articolul 403 alineatele (1) și (2) din Codul de procedură civilă].

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

Sușinerile orale și scrise ale părților nu constituie elemente de probă. Cu toate acestea, în cazul în care, după epuizarea probelor sau în absența unor astfel de probe, anumite fapte relevante pentru soluționarea cauzei rămân neexplicate, instanța poate audia părțile pentru a clarifica faptele (articolul 299 din CPC), iar această audiere este considerată probă.

4 În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul privind obținerea de probe, acest stat membru a specificat alte autorități care sunt competente să obțină probe în scopul procedurilor judiciare în materie civilă sau comercială în temeiul regulamentului? În caz afirmativ, în cadrul căror proceduri au competența de a obține probe? Acestea pot doar solicita obținerea de probe sau pot și să contribuie la obținerea de probe pe baza unei cereri din partea unui alt stat membru? A se vedea, de asemenea, notificarea în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul privind obținerea de probe

În Polonia, numai instanțele sunt competente să obțină probe în cadrul procedurilor judiciare în materie civilă sau comercială (economică).

■ Ultima actualizare: 05/01/2026

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.